

STUDENTEN WEEKBLAD

Bibliotheek
TAK I
Technische Hoogeschool
DELFT

10^e Jaargang.

No. 6.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEURS: A. E. M. J. HANLO, G. P. NIJHOFF,
R. A. D. CORT VAN DER LINDEN.

Donderdag

7 Nov. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer-toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Oude Delft 210.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 12 November, des middags om 4 uur.

DELFTSCHE STUDENTEN-ALMANAK voor 1908.

De Commissie tot Redactie deelt mede, dat van af heden een Naamlijst van de Ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool ter invulling van de adressen, vacante-adressen, alsmede de telefoonnummers dezer adressen, is neergelegd van 's morgens 9 tot 's namiddags 4 uur in de keuken der T. H. en na 4 uur in de Sociëteit Phoenix. Tevens bestaat gelegenheid tot invulling bij den Uitgever van den Almanak

J. WALTMAN Jr., BINNENWATERSLOOT 33.

Inhoud.

De laatste „Kroniek”, door H. T. K.
Het eerste kollege van den heer Heyermans, Arts.
De prijsuitreiking van den O. W. van Laga, door M. G. F. Söhnlein.
Aan Folrax, door De Vl.
Imitatie, door 't Z. K.
Folland of Bolrax, door S. S. E.
Delftsche Studenten Schaakvereniging, door R. Ver Loren van Themaat.
Vrije Studie.
De wereld om, X, door J. W. G. J. Hz.
Opmerkingen over de Week.
Roeiwedstrijd „Laga”.
Boekbespreking.
Ontvangen boeken.
Rede van den heer E. Flesseman Jr., Voorzitter D. S. B.
„ „ „ „ S. G. Visker, Eere-lid D. S. B.
Berichten en mededeelingen.
Correspondentie.
Agenda.
Bijlage.

De laatste „Kroniek”.

Zaterdag, den 19den Oktober is de laatste „Kroniek” uitgekomen.

In het eind van Augustus dezes jaars is heengegaan hij, die vanaf de oprichting haar redakteur is geweest, die het blad zeker en bewust geleid heeft: P. L. Tak. Den Zaterdag na zijnen dood verscheen een dik nummer van het blad, het laatste waarin niet uitsluitend over hem en over zijn werk werd geschreven. En nu ligt dan dit herdenkingsnummer voor ons, afzonderlijk verschenen, in groter formaat, en gevuld met bijdragen van medewerkers van vroeger en later, maar allen over Tak en over de Kroniek.

Wanneer wij hierover iets willen zeggen, dan is het niet om dien man, wiens dood ook voor wie hem slechts uit zijn werk kende, een sterk, een bijna persoonlijk gemis veroorzaakt heeft, dan is het niet om hem te gedenken, maar om op deze kenmerkende artikelen van zijn eerste medewerkers te wijzen. Maar toch — ook daarbij verschijnt een van de fraaie kanten van Tak's wezen: hoe hij verder heeft gezien dan zijn wel meer, enthousiaste vrienden, hoe hij gestadiger is voortgegaan en langs vaster lijn.

Ja, het is merkwaardig de bijdragen van die oudere medewerkers te lezen, merkwaardig voor ons, jongeren, die de Kroniek niet dan van de laatste jaren kennen. Leren wij dan niet dat Jan Veth een felle strijder was in die jaren na 1894, toen de Kroniek was opgericht? Horen wij dan geen namen die, nu ja, ons niet onbekend zijn, maar die wij weinig of nooit als ondertekeningen in dit blad gevonden hebben? Jan Kalff, J. D. Bierens de Haan, Jolles en andere? Zijn deze lieden — zijn zij geneigd te vragen — oud van dagen geworden, hebben zij aan jongeren het frisse werk der kritiek willen overlaten, en komen zij nu nog eens een afscheid brengen aan den arbeid uit hun middelbare jaren? Zij spreken over elkaars werk uit dien tijd als over wat hun een levenstaak scheen: genieten zij de rust, na die volbracht te hebben?

Ach, neen! hoe anders is het. Voor bijna allen was Tak de oudere, wiens sterkende vriendschap zij gedenken; zij waren jong en vurig, zij wilden moedig en onvermoeid vechten voor hun inzichten, zij zochten den strijd met de verachte filisters, — ja, zij waren revolutionair. En wat is ervan gebleven! Leest wat zij schrijven: het zijn weemoedige herinneringen aan een schonen tijd, toen zij nog geloofden in hun roeping, toen zij nog niet verijnd, of cynies, of skepties waren. Zij weten dat wat zij gedaan hebben, sedert, gering is bij wat zij wilden; klinkt uit die herinneringen geen desillusie? Ziet hier wat André Jolles o. m. aan F. Coenen schreef:

.... ik heb eerlijk gezegd geen moed om te gaan zitten ophalen uit de dagen dat wij geloofden met ons gele blaadje iets goeds te kunnen doen voor de Hollandsche kunst, voor het welzijn der menschheid en voor de hemel weet wat voor andere mooie dingen die een frissche malle-jongensbol uitdenkt. Ik zie spot in de kleine Zeeuwsche oogjes van Pieter Lodewijk, dat wij niets hebben waarmee wij hem waardig kunnen uitluien, dan vertelsels wat het vroeger was en wat het nooit meer worden zal....

Maar wat waren zij zich in dien tijd ook weinig bewust van den feitelijken toestand! Tak, steeds zijn wekelikse artikelen schrijvend, meest politieke, had nog geen partij gekozen, maar hij stond links en zijn sympathieën waren bij de groeiende sociaal-demokratie, in wier dienst hij zich in '97 stellen zou. Hij heeft moeten zien de volledige samenhang van kunst en maatschappij, en weten dat een niet breed sociaal gefundeerde kunst geen groten toekomst had. Anderen vertellen ons hier van hun „vage overtuiging” over het verband van het leven en de kunst; maar Dr. J. D. Bierens de Haan noemt de Kroniek — van toen! — „een spel... ons wekelijksch zielverheugend spel”... en verder „... het orgaan eener aesthetische gemeente.”

Het lijkt wreed, om nu de bekentenissen dezer onvruchtbare genialen bij het scheiden van hun minder genialen, maar zekerder en vruchtbaarder vriend, met zijn langzaam, maar stevig gevestigde meningen, te willen analyseren. Maar dat is het toch niet. Want wij weten en bedenken dat het niet hun persónlike tekortkomingen zijn geweest waardoor zij in hun werk zijn blijven steken; en ook, dat hún arbeid — de felle aanval op de lelikheid — voor wat wij nu aan goeds zien groeien, voor wat wij later zelve willen doen, de noodzakelijke voorbereiding is geweest.

De tijden, zo is het, waren rijp voor kritiek. De schilderkunst, 't eerst verfrist, door 't impressionisme, was nog niet zoals nu door de schare der dilettanten in en buiten 't vak, vernederd; de tachtigers hadden de slechte literatuur met goed gevolg aangetast; nu waren de ogen dezer weinigen geopend voor de lelikheid in andere kunsten: toneel, architectuur en andere waren aan de beurt. Het snijdend bespotten, het verachtend honen, het geweldig bekampen: dat eiste geen eenheid, dat eiste ook van elk afzonderlijk niet het helder inzicht wat ná het afbreken gebeuren moest. De synthese der nieuwe levensbeschouwing en kunst, die op deze kritiek kon volgen, zij is — F. Coenen zegt het ons hier zelf — zij is door deze mannen niet gegeven; zij hebben pionierswerk verricht, niet meer, maar ook niet minder.

Als wij, deze laatste Kroniek overdenkende, ons dan afvragen of het noodzakelijk is dat ieder die, jong, zijn sterke wens heeft, zijn aantastende inzichten, oud een twijfelaar wordt of een cynikus, dan weten wij dat voor ons, jongere intellectuelen, het antwoord mag zijn: neen. Wij staan niet meer alleen, een klein groepje; wij hebben geleerd, geleerd ook door hén waarvan wij er hier voor onze ogen zien neergevallen, ons niet op te werpen als wereldbestormende persoontjes, maar rustig te werken aan wat wij willen bereiken, en vóór alles: sámen te werken. Wij weten dat *de artiest of de kritikus die werkt voor zich of voor zijn kleinen kring in dezen tijd het belangrijke niet zal tot stand brengen.* De menigte, die werkt en wil genieten, die begrijpen wij te moeten dienen: dat vraagt kleine opofferingen maar geeft groten steun en zekerheid. Dat is, om ook dit artikel met een herdenking van den leider der Kroniek te eindigen, dat is de weg, dien Tak ons is voorgegaan, en waarop hij in zijn laatste levensjaren een produktiviteit heeft ontwikkeld, wél zeer afstekend bij de onvruchtbaarheid zijner in hun eenzaamheid verdorde eerste medewerkers.

H. T. K.

Het eerste kollege van den heer Heyermans, Arts.

Wanneer deze regelen den lezer onder de oogen komen, zal het tweede kollege Hygiène reeds hebben plaats gehad.

Toch past het, dunkt ons, een enkel woord te wijden aan het eerste, omdat daarmee, meer dan door een openingsrede, een belofte wordt gegeven, een specimen als men wil, van hetgeen verder te wachten staat.

Dan eerst valt iets te merken van de wijze van voordracht, den docent eigen; daarna eerst zal het blijken of de verhandeling belangwekkend genoeg is om hoorders te trekken, want van een slechte voordracht over een al is het nog zoo belangrijk onderwerp kan niet verwacht worden dat zij in staat is studenten, zij het ook uit Delft, een vijfde uur op een dag naar de kollegebanken te trekken. En ten overvloede is het waar, dat men eer een door taaiheid uitnuntend gewoon kollege loopt, dan een, het in interesantheid verre overtreffend, fakultatief.

't Is dan te hopen, dat het groot aantal personen, die Donderdag l.l. naar den heer Heyermans kwamen luisteren, dit uit belangstelling en niet uit pure nieuwsgierigheid deden. Blijft het bezoek zoo groot, dan mag dat wel een bewijs heeten voor de stelling dat het onderwijs in de arbeids-Hygiène een algemeene wensch is, dat het een fout is van de regeering in dat vak nog geen onderwijskracht te hebben benoemd, en tevens een groote verdienste van de Sociaal-technische vereeniging, dat zij die fout zooveel doenlijk heeft trachten goed te maken.

De lichtbeelden die getoond werden en ten doel hadden de algemeene kennis van het menschelijk lichaam wat op te frisschen en tevens de organen aan te wijzen, die bij onvoldoende voorzorgsmaatregelen van sommigen arbeid

nadeeligen invloed onderwinden, waren een bijzonder geschikte opening van den cursus.

Over het algemeen ondervond de voordracht hinder van het telkens weigeren der projectielamp, maar denken wij den slechten invloed van dergelijke storing weg, dan mag gezegd worden dat het geheel bevredigd heeft en wij meenen dat ook gedurende den verderen cursus de heer Heyermans op groote belangstelling en trouw bezoek kan rekenen.

De prijsuitreiking van den O. W. van Laga.

Daar wordt in officieele redevoeringen veel gepraat en met ophef gewaagd van de goede verstandhouding der Corpsvereenigingen onderling, het wordt ons opgedischt met een enthousiasme en een ernst, alsof degeen, die zulk een schoone taak volbrengt, zelf gelooft, wat hij zegt en wij allen, de kudde, het Delftsch Studenten-Corps, luisteren met aandacht naar de woorden van onze voorgangers en denken na afloop: „jongens, dat is nu eens flink gezegd!”

Maar op zoo'n oogenblik zijn wij vergeten, dat een goede verstandhouding alleen bestaat tusschen die vereenigingen, waarvan de besturen tot eenzelfden kring behooren, dat, als dit niet het geval is, van samenwerking geen sprake kan zijn en tegenwerking schering en inslag is.

Waar anders onder studenten een losse toon heerscht, dan komt in een dergelijk geval daarvoor in de plaats een duffe oudemannetjesgeest, die in 't verwaarloozen van de minste formaliteit een reden vindt om den ander een hak te zetten.

Men leze en oordeele.

Sinds jaren is het de gewoonte, dat de prijsuitdeeling na den onderlingen wedstrijd van Laga des avonds in de Societeit Phoenix plaats vindt. En waar kan dit ook beter gebeuren? Het ligt toch voor de hand, dat als de studenten eigen localiteiten hebben, deze bij een dergelijke gelegenheid daarvoor 't eerst in aanmerking komen. Het moge dan een andere vereeniging zijn, die deze localiteiten in eigendom heeft, de leden van beide zijn dezelfde menschen: wanneer Laga op de S. P. is, zijn de Lagaleden op hun eigen societeit.

Maar wat gebeurt Vrijdagavond? Om 9 uur komt een bestuurslid van Laga op de S. P. om eenige aanwijzingen te geven omtrent het bedienen aan de officieele tafel. Algemeene verbazing bij het bediendenpersoneel, want het kroegbestuur had strikte orders gegeven, dat er geen officieele tafel mocht zijn. En waarom? Omdat Laga niet schriftelijk in allen vorm daarom had verzocht.

O, zeker, de heeren hadden van hun standpunt uit volkomen gelijk; maar er was geen enkel lid van het kroegbestuur, dat niet wist, dat de prijsuitreiking zooals altijd op de S. P. zou plaats hebben. Wat is dit anders dan tegenwerking, vooral als men in aanmerking neemt, dat het zetten van een officieele tafel geen andere moeite met zich brengt, dan het verplaatsen van de leestafel en eenige stoelen van de middenzaal naar voren.

Maar het mooiste komt nog!

Toen de Secretaris van Laga, nadat menige verwensching aan zijn adres was geuit wegens het vergeten van die formaliteit, ten tooneele verscheen, bleek het, dat die bewuste brief wel door hem was geschreven, maar dat deze door een vergissing van een der leden van 't kroegbestuur niet in handen van dat hooge college was gekomen.

Natuurlijk denkt iedereen, dat de rollen toen omgedraaid werden, maar mis! Voor wie zich eenmaal heeft opgewerkt tot een zekere arrogantie is het moeilijk uit die sfeer af te dalen, dat bleek Vrijdagavond weer ten duidelijkste. In plaats van dat het kroegbestuur direct zijn fout herstelt en de zaak in der minne schikt, werd er hardnekkig volgehouden, dat de prijsuitdeeling nu niet meer op de S. P. kon plaats hebben. Hoewel ieder de werkelijke argumenten wel kon begrijpen, werd er die weigering absoluut niet gemotiveerd.

Toen was het geduld der Laga-leden uitgeput, direct werd besloten de prijsuitdeeling in „Wilhelmina” te houden en niet afhankelijk te zijn van de goedheid van Corpsbroeders. Hoeveel sympathie de houding van het kroegbestuur ondervond blijkt wel uit het feit dat bijna alle aanwezigen megingen en de kroeg binnen enkele minuten leeg was.

Hoe geanimeerd en gezellig de prijsuitreiking in „Wilhelmina” verliep zal ik maar niet vertellen, anders mochten eenige heeren eens spijt ervan hebben, dat ze er niet bij zijn geweest.

En waaraan is dit nu alles te wijten; want dat zoiets geen open spel is, voelt iedereen, daar moeten andere redenen, daar moeten andere motieven achter zitten.

Eenvoudig aan het feit, dat de upper-ten in het D. S. C. zijn neus voor Laga optrekt. Maar toch, als Laga de Varsity wint, dan zijn ook die heeren daar om genadig den roem van Laga op zich te laten afstralen, dan worden ook door hen de roeiers, de helden van den dag, gefêteerd en dan zingen ook zij — tenminste als ze de woorden kennen — uit volle borst het Laga-lied mee. Maar hun enthousiasme blijkt te zijn als een stroovuur, dat na een paar dagen is uitgebrand. Dan zinkt voor hen Laga weer terug tot zijn oude onbekendheid en de roeiers worden weer „mensen, waarmee je niet om kunt gaan”.

Ter illustratie wil ik even de woorden van onzen Corpspraeses aanhalen, die hij in zijn Diërede van 22 Maart 1907 zeide. Hij sprak daarin den wensch uit, dat in het aanstaande maskeradejaar, wanneer het Corps zich in vollen glans zou vertoonen, Laga aan dit jaar nog meer luister zou schenken door de Varsity te winnen, evenals in 1903. Het geringere succes onzer sportverenigingen (lees Laga) meende hij te moeten toeschrijven aan het feit, dat de besturen niet meer behoorden tot menschen, die in het Corps een eerste rol spelen.

Door leden en bestuurders van die verenigingen werd dit nu niet bepaald als een opwekking van hoogerhand beschouwd. Dat bovendien de zakenkennis van den spreker wel wat te wenschen overliet, blijkt uit het feit dat, onder hetzelfde bestuur Laga in het afgelopen seizoen meer gepraesteerd heeft dan in jaren het geval is geweest. *)

Maar als dan blijkt, dat Laga niet eene quantité négligeable is, dat Laga in het Corps en op de kroeg een rol speelt, dan slaat sommigen, die zich daar heer en meester voelen, de schrik om het hart, en als zij dan kans zien de Lagaleden eens flink te contrarieeren, dan wordt die met beide handen aangegrepen.

De lustrumviering staat voor de deur. Dan moeten alle veeten vergeten zijn; dan zullen niet alleen enkelen een maskerade opvoeren, maar dan steekt het heele Corps zich in een maskeradepakje van broederschap, jeugdigen frischen geest en eensgezindheid, opdat de buitenwereld niet zal zien welk een duffe kleinzielige kwalijknemery en arrogantie er den schepter zwaaien.

M. G. F. SÖHNLEIN.

*) De woorden, uitgesproken door den Heer van Dusseldorp, ter gelegenheid van den Corpsdië waren (sprekende over een terugval van vele verenigingen); „of is het te wijten aan 't feit, dat de besturen niet meer populair zijn, niet meer bestaan uit menschen die een eerste rol spelen”.

Wanneer U deze zin goed beschouwd, kan men zeer zeker eenige beteekenissen hechten aan de laatste zinsnede, doch onze vaste overtuiging is, dat hier bedoeld is, 't feit, dat in vele verenigings-besturen zitting hebben, menschen, die niets of bijna niets te maken hebben met 't verenigingsleven, dat 't veelal gebeurd, dat menschen in 't bestuur worden genomen die geen eerste rol spelen in 't betreffend verenigingsleven.

Iedere zin kan men op verschillende wijze beschouwen, en overal is wel wat achter te zoeken.

(Redactie S. W.)

Aan Folrax.

Vrijdagmorgen Mijnheer! het Studenten Weekblad! Dat werkt altijd electriseerend op mij. Ik lees het graag, het Studenten Weekblad. Machtig interessante lectuur. Ik haal er elken Vrijdagochtend mijn geestesverheffing voor de heele week uit. En nu van morgen? O, wat verrassing. Mijn oog valt op een artikeltje, getiteld: „Consequentie.” Ik begin te lezen. Plots loopen me de tranen van ontroering over mijn wangen. „Mijn Hoogvereerde Meester! Professor Bolland! Gij schrijft in ons Studenten Courantje. Gij doet ons de eer aan, hier van Uwen verheven geest te geven. Ik herken U. Zijn dit niet Uw eigen heerlijke woorden, die mij elken Maandagavond het begrip, het ware begrip, het begrip van het ware laten vernemen? Is dat niet Uw zinsbouw, zijn dat niet Uw termen, Uw begrippen, die mij hier zoo maar op een Vrijdagmorgen, een doodgewone Vrijdagmorgen onder de oogen komen?” Ik lees verder.

Eensklaps flitst het door mijn brein. Woede maakt zich van mij meester. Men wil den Hoogvereerde, den Aanbedene verneuken, belazeren! Men maakt een caricatuur van Hem, die mij van het hoogste gegeven heeft, dat de mensch geworden kan. Het trekt krampachtig in mijn vuist om dat beroerde vodje papier te verfrommelen Ontspanning. Diep medelijden, diepe schaamte grijpt mij aan. Ik geneer me voor den schrijver. Ik heb hetzelfde gevoel, dat ik vroeger als kleine jongen in de klasse had, als ik confraters stommiten hoorde beweren. Mat leg ik het courrantje neer. Ik verval in een toestand van gepeins en mijmering. Ik denk over den het gelezene na. Ja, consequentie zoo zonder meer is een abstractie, niets gaat onvoorwaardelijk op. Zelfs niet de spreekwijze: Elk vogeltje zingt zooals het gebekt is.

De heer Folrax heeft zich voorzien van een klein Bollandbekje, en zingt daar lieflijk door. Doe dat niet, heer Folrax, gebruik liever uw eigen snavel; op Maandagavond krijg ik dergelijke tonen met meer zin te hooren.

De Vl.

Imitatie.

Imitatie zonder originaliteit is slechts de algemeene of alleedaagsche navolging van het bijzondere, en als zoodanig het getuigenis van den vereenzijdigden passief volgenden mensch. Imitatie zoo op zich zelf en zonder meer is als absolute vereenzijdiging eene abstractie, maar zal, indien in redelijkheid gewag gemaakt wordt van imitatie, daarbij niet worden over het hoofd gezien eenige originaliteit, die daarin mocht liggen, — immers, reproductie is op en voor zichzelf ook reeds een soort van originaliteit — zoodat men bij dit woord zal hebben te denken aan eene in die richting gedreven accentuatie.

Het is, mijns inziens, niet wenschelijk in Studenten-Weekbladstukjes op bovengenoemde wijze voort te gaan, en wel om redenen, die, in andere woorden gezegd, de volgende zijn: Voor zijn eigen gedachten heeft men zijn eigen vorm, al kan die dan ook eenigszins beïnvloed zijn door sterkeren van geest; maar het getuigt niet van eene groote zelfstandigheid, zich heel en al te laten leiden, zóó, dat van een stuk niets anders valt te zeggen, dan dat de woordenkeuze en zinsbouw eene matig goed geslaagde navolging van die van een ander zijn. In dit opzicht zou men hier gevoegelijk van plagiaat kunnen spreken. Het is mijn doel niet, den inhoud te critiseeren, al is daar nog wel een en ander op aan te merken, maar de vorm is het, die bij den lezer onwillekeurig een eigenaardige glimlach opwekt en doet denken aan zeker college in de philosophie.

Het is dus een goede raad, dien ik bij dezen aan den Heer Folrax geef, om zich eerst eene terminologie eigen te maken, die het cachet draagt van zijne persoonlijkheid en niet van die van een ander.

't Z. K.

Folland of Bolrax.

Hegel heeft, meen ik, den Duivel eens de aap Gods genoemd; hadde hij het S. W. der laatste twee weken onder oogen gehad, hem waren zekerlijk in den zelfden adem de woorden ontvallen, „en de nabootsing is de aap der ware oorspronkelijkheid!”

Ik stel me voor, dat de heer Folrax in begrijpende en begrijpelijke, doch slecht begrepen aanbidding voor den grooten meester deze artikelen (wellicht als voorbereidende studiën?) heeft neergeschreven.

Des te meer spijt 't me dat hij niet beseft heeft, al ware 't ook maar op de wijze der vrouwelijke intuïtie, dat 't mooie en bijzondere, juist omdat 't zoo bijzonder mooi is, niet nabootst moest worden.

Pijnlijk heeft 't me aangedaan, dat een stukje met veel goeds in den inhoud, (uitgezonderd 't einde waar de schrijver in een valsch idealisme vervalt omtrent een toekomstigen duizendjarigen heilstaat in casu de communistische samenleving) in dergelijken trant den Delftschen studenten wordt voorgediend.

Volkomen is te verwachten, dat niet-Bollandianen bedoelde artikelen als niet te genieten kost onaangeroerd zullen hebben laten liggen, en dat de zeer sterke bijmaak van

papagaaienvleesch den meerbevoorrechten broederen eenige onverkwikkelijke oogenblikken zal bezorgd hebben.

Zwaar, zeer zwaar valt het den aandachtig lezenden ingewijde bij 't vernemen o. a. der eerste en laatste alinea van den eersten kolom der consequentie blz. 41, niet te denken aan een listiglijk inlasschen van eenige slechts luttel gewijzigde citaten der Maandagavond colleges.

Daarom, o Folrax begrijp wat gij geschrevenen hebt met eigen hand.

U voegt het niet langer te dralen in den zinledigen voorhal der consequentie, overschrijd den mystiken drempel en treed binnen in de door u met profetenhand geschilderde zaal, gekleurd door 't licht der inconsequentie; zet u neder, grijpt nogmaals de pen en wees in Godsnaam ditmaal inconsequent.

S. S. E.

Delftsche Studenten Schaakvereniging.

Van verschillende zijden wordt de behoefte gevoeld aan een Studenten Schaakvereniging in Delft, edoch was het bestaan van het besloten schaakgezelschap „Paris” een bezwaar, daar het aantal schakers onder de corpsleden niet zoo groot is, of versnippering in deelen moet den ondergang van beiden beduiden.

Ook vele leden van „Paris” voelden wel dat het voor de qualiteit van het spel niet gunstig kon worden geacht, in een onderonsje bijeen te blijven, dat er een zekere openbaarheid moet zijn, die een prikkel is tot goed spel, dat men in een besloten gezelschap steeds vele goede krachten zal moeten missen.

Zoo besloten zij het initiatief te nemen tot de oprichting eener corpsvereniging: „Delftsche Studenten Schaakvereniging”. Wat de roeping eener dergelijke vereeniging zijn zal behoefte bijna niet nader uiteengezet te worden.

Hoofddoel is: gelegenheid te geven aan allen die hier schaken, de sterkeren en de mindere broeders, hun krachten te ontwikkelen en te meten met als natuurlijk gevolg het organiseeren en deelnemen aan wedstrijden.

Door geregelde veertiendaagsche bijeenkomsten kan de Vereeniging hier veel doen.

Van de Societeit Phoenix werd bericht ontvangen dat deze bijeenkomsten kunnen worden gehouden op de Leeszaal der Societeit, tegen betaling van het bediendeloon. 't Voordeel van dit prettige milieu valt dadelijk in 't oog, al zouden de kosten en de restrictie, dat slechts leden der Societeit deze bijeenkomsten zouden mogen bezoeken, misschien een motief kunnen zijn van deze voordeelen afstand te doen.

Ik ben er van overtuigd, dat een schaakvereniging door haar bijeenbrengen van de verschillende schakers in ons corps een goed werk doen kan, doch dan moet ook ieder, die ernstig voor dit spel voelt, meewerken. Het is niet noodig dat de vereeniging schittert door groot ledental, niet behoeven velen lid te zijn om hooge kosten te helpen dragen; doch noodig is, dat ieder wie lid wordt regelmatig flink komt schaken op de bijeenkomsten.

Ik hoop bericht te ontvangen van wie wil helpen tot oprichting dezer schaakvereniging, die dan aanvragen zou Corpsvereniging te worden; ook op de S. P. zal een lijst ter teekening worden neergelegd.

Op Vrijdag 15 November 's avonds te 8 uur zal dan een constituerende vergadering worden belegd, op de eetzaal der Societeit Phoenix, toegankelijk voor alle corpsleden.

Na afloop zal de eerste bijeenkomst worden gehouden waarbij Strick van Linschoten zich bereid verklaarde een simultaanpartij te spelen, die dan grondslag van waardebepaling zijn kan.

Het is noodig dat door bewijzen van instemming de wenschelijkheid der oprichting reeds tevoren gebleken is.

R. VER LOREN VAN THEMAAT.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

TE KOOP:

een oude Stoelklok en een nieuwe
Chronographe met Contour.

Voor spotprijs. VOORSTRAAT 55.

Brood-, Beschuit- en Luxe Bakkerij
„DE BIJENKORF”.

Onder voortdurende contrôle van Dr. VAN
HAMEL ROOS en HARMENS, Amsterdam.

J. VERHOECKX, Oosteinde 141.

Echt Bosch Roggebrood
Krenten Roggebrood : : :
Luxe- en Tafelbrood : : :

JAC^s. CNOOPS,

TAILLEUR. — OUDE DELFT 218.

Winterjassen	van af f 25,- tot f 60,-
Demi-saisons	” ” 20,- ” ” 40,-
Colbert Costumes	” ” 25,- ” ” 50,-
Gekleede Costuums	” ” 45,- ” ” 60,-
Rok en Smoking	” ” 45,- ” ” 80,-

Abonnementen f 10,- tot f 30,- per maand.

CHARLES ABRAAS.

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 143

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

TEEKENSCHRAGEN.

Ondergeteekende beveelt zich beleefd aan voor het maken van TEEKENSCHRAGEN, voor H.H. STUDENTEN.

Solied en sterk. Prijs f 2,50.

Minzaam aanbevelend,

J. M. F. IJSSELING, Timmerman.

Breestraat 32.

Werkplaats: GASTHUISSTEEG 7.

Biljarts „'t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabrikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuis.

KRUIF.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 7 NOVEMBER 1907. No. 6.

Vrije Studie.

Op Dinsdag 12 November zal Frederik van Eeden in de Kleine Concertzaal van den Stads Doelen „Minnestral” komen voordragen, een drama van recenten datum, dat hier voor 't eerst ten gehore wordt gebracht.

De opinies over de waarde van Van Eedens werk verschillen, maar niemand, in welke richting of ook zijn sympathieën zijn, zal ontkennen dat hij met een zeer begaafde en belangwekkende persoonlijkheid heeft te doen.

Mogen velen van de gelegenheid gebruik maken.

De wereld om.

X.

EERSTE INDRUKKEN IN CHINA.

Maandagmiddag 15 April voeren wij de prachtige baai van Nagasaki uit met bestemming naar Shanghai. Zeer schoon weder begunstigde onzen overtocht, — in het voorjaar schijnt de Gele Zee altijd rustig te zijn — en wij hadden goeden hoop Woensdagochtend in Shanghai te zullen aankomen. Toen ik echter een der officieren hierover polste, sprak deze juist een tegenovergesteld vermoeden uit: Alleen met hoog water kan men Shanghai binnenlopen en de eb begon dien dag reeds zeer vroeg, zoodat hij het sterk betwijfelde of de boot nog 's ochtends zou kunnen binnenvallen. Doch ik bemerkte dat de boot zeer snel liep, en jawel, Woensdagochtend werd ik omstreeks vier uur door een vreeselijk lawaai wakker, en uitkijkende zag ik, dat men juist bezig was de boot aan den steiger te brengen.

Hoe geheel anders was dit aankomen dan in Japan.

Hier geen omgeving, door de mooie natuur en den stillen aard der menschen een rustige en vredige stemming ademend, maar een grootsteedsch havengewoel, nu te weerzinwekkender door een afgrijselijk lawaai en geschreeuw van menschen, alsof ik-weet-niet-wat gebeurde. Buiten flitsten groote booglampen, en op de kade waren de sombere omtrekken van groote pakhuizen te onderscheiden. En een schreeuwende menschenmassa vervulde de lucht met een naar mengelmoes van krijschende menschelijke wanklanken. Een oogenblik later kwamen allervierste koelies in onze hut met een ruikend lantaarntje; maar zelf stonken zij nog veel harder; het was alsof er een walgelijke walm uit hun kleeren en huid sloeg. Zij kwamen om kramerijen te verkoopen, of om hun diensten als kruier aan te bieden, waarbij zij iemand een zeer vuil stukje karton wezen waarop nog te lezen was: „Licenced Wheelbarrow” en een nummer. Het waren vervelende menschen; als men ze afwees lachten zij schaapachtig, maar bleven om iemand heenhangen, kruiperig onderdanig, en tegelijk opdringerig. Later hoorde ik, dat dezen onaangename aard den Chineezzen in dezen streek niet eigen is; maar dat zij hier in Shanghai zoo worden door de slechte behandelingen der Westerlingen, die hen altijd afsnauwen, en hen zeer vaak met stokken slaan, of hen schoppen.

Wij gingen zoo laat mogelijk aan land, want in de vroegte konden wij toch nog niets doen. En voortdurend waren er een paar koelies die in onze nabijheid bleven, en om ons heen slopen, hopende straks onze bagage te mogen dragen. Maar die lieten wij vooreerst aan boord, en te voet trokken wij de stad in. Nauwelijks aan land gekomen, werden wij bestormd door een menigte koelies die ieder een riksha kwamen aanbieden, maar de graad van vervuiling, zoowel van wagen als man, noodigden niet tot een prettig ritje uit, en wij gingen te voet de stad in.

Shanghai, vroeger een onbeduidend plaatsje, is door de groote handel geworden tot China's voornaamste haven. Ook draagt zij een Europeesch karakter met haar groote pakhuizen, kantoren en banken, en villa's en andere gebouwen. Alleen de Chineesche karakters, die men overal ziet, en niet te vergeten de langstaarten zelf, herinneren je eraan, dat je niet ergens in Amerika, maar in China bent. Maar het metropolitische van haar karakter komt

nog op een gansch andere wijze uit. Niet alleen zagen wij Chineesche politieagenten, gekleed in een plunje, die heusch wel wat aan een uniform deed denken, met de staart opgerold onder het kegelvormige hoofddekseel, maar wij ontmoetten ook vele Indische agenten, mooie, lange, forschgebouwde en zwaargebaarde mannen, in een keurig kakhi-uniform aan welks distinctieven te zien waren, dat zij in Engelschen en niet in Chineeschen dienst waren. Naar een postkantoor zoekend, vonden wij eerst een Engelsch en toen een Chineesch. Doorlopende kwamen we in een stadsdeel waar opeens alles in het Fransch was en van alle openbare gebouwen de verticale driekleur wapperde. De nummerplaatjes die de rikshas hier hadden, droegen het opschrift, dat de vergunning uitgereikt was door de „Municipalité Française” en wij leerden dat het „Municipal Council”, waarmede de vergunningen der riksha's in het andere stadsgedeelte prijken, een Engelsch bestuurslichaam bedoelde. De staatkundige toestand van Shanghai werd ons met iederen stap onduidelijker.

Toen wij 's middags bij kennissen ten eten waren, was dit raadsel een der eerste punten waar het gesprek op kwam en kregen wij eenige opheldering.

Hier in Shanghai hebben Frankrijk, Engeland en Amerika ieder een concessie. Over deze lappen regeeren zij zelf door een soort gemeenteraad, die ook kleine politiezaken berechtigt. Grootere overtredingen komen voor den betreffenden gezant in Peking, die daarvoor ook een soort rechtbank heeft. In werkelijkheid is het veel ingewikkelder, dan het hier staat, ook verschilt de eene concessie met de andere. De Engelsche en Amerikaansche „Settlements” hebben zich vereenigd en hebben samen één bestuur. De vreemdelingen leven hier dus onder een eigen bestuur en hun eigen nationaal of tenminste Europeesch recht. Iedere concessie heeft haar eigen politie, waarvoor de Engelsche voornl. de bovenbedoelde Sikhs gebruikt. Bovendien vindt men in elke concessie nog Chineesche politie, die al of niet met de vreemde samenwerkt. Hoe die verhouding precies geregeld is, is mij niet duidelijk geworden.

Nog grooter verscheidenheid heerscht er inzake de Post. Niet alleen de drie reeds genoemde landen, maar ook Duitschland, Rusland en Japan hebben ieder hun eigen postkantoor, en voor de verzending naar het eigen land geldt het gewone of anders een bijzonder tarief. Zoo kan men een brief naar Amerika aan het Amerikaansche kantoor verzenden met Amerikaansche postzegel, voor het daar geldende binnenlandsche tarief. En om vooral niet achter te blijven heeft China er ook nog een eigen kantoor dat is als 't ware het hoofdkantoor. Maar die buitenlandsche kantoren zijn reeds ten doode opgeschreven, in de vroegere wanorde der postzaken in China is in de laatste jaren verbetering gekomen, en één nationale post wordt nu over geheel China ingevoerd, met een gemiddelde snelheid van één kantoor per dag.

* * *

Wij aten 's avonds bij een Zendeling, Mr. Lws. waar ook nog andere Zendingen uit China, die reeds in Shanghai waren voor de groote conferentie, die de volgende week zou plaats hebben, te gast waren. Wij vernamen daar vele interessante dingen over China. Het voornaamste betrof wel de verandering op onderwijsgebied. Een twee of drie jaar geleden is met het oude systeem gebroken, in den volsten zin des woords. De beteekenis daarvan is niet te overschatten.

In Oud-China — (want Nieuw-China is al geboren) — was de geletterde klasse de eenigste aristocratie. De regering nam alleen examens af, als toelating tot de verschillende staatsbetrekkingen. Voor het onderwijs deed zij niets. Dit werd daardoor bij menschen aan huis gegeven. Meestal vereenigden meerdere families, of zelfs een heel dorp zich, om een leeraar te bekostigen. Dat was dan iemand, die een of meer examens afgelegd had, (of ook wel niet afgelegd had). De klas werd gehouden bij een der families aan huis, in een of andere geschikte of ongeschikte ruimte. De scholen waren niet zoo heel groot, want maar uiterst zelden zou een Chinees twee zonen kunnen laten studeeren. Dat was een heele luxe, vooreerst de onkosten, en ten tweede de onttrekking aan den landarbeid. En het onderwijs zelf was beperkt tot de Chineesche classici, tot de werken van Confucius en zijn school. Daar waren vier boeken, die een student moest kennen. De leerlingen begonnen met de klanken der karakters te leeren, en achter elkaar op te zeggen. De meester schreef de teekens op, en zeide de uitspraak voor. Zoo leerden zij den eenen regel voor, den anderen na, uit het hoofd, totdat zij eindelijk het heele

boek konden opzeggen, zonder dat zij er nog veel van begrepen. Want die schrijftaal van de klassieken is geheel anders dan de verschillende spreektaal van China.

De beteekenis van het gelezene leerden zij eerst in de tweede plaats. Daarna begon dan het leeren van opstellen maken, d. w. z. op fraaie wijze zinnen en gezegden uit de klassieken aaneenrijgen, en zodoende het eene of andere onderwerp behandelen, dus uitsluitend bijeenbrengen, wat de oude wijsgeeren daarover geschreven hadden. Op gezette tijden werden examens afgenomen, waar de kandidaten blijk moesten geven van vaardigheid in het opstellen maken, én ook in het verzen componeeren als proef van een voldoende taalkennis. Men bleef dus niet de geheele opvoeding binnen de grenzen van de klassieken, en het eigen denken werd steeds weer geleid in de beddingen van de oude filosofie. Voeg hierbij dat absolute eerbied voor den ouderdom een voorname plaats in de leer van Confucius inneemt, wat insluit er geen eigen opvattingen op na te houden, die anders zijn, en men ziet hoe met deze opvoeding de ontwikkeling niet in nieuwe banen kon komen; niet een nieuw tijdperk beginnen kon.

Deze examens werden van regeeringswege gehouden en door een districts- of provinciehoofd of onderkoning afgenomen. Zij waren vergelijkend en voor iedereen open, mits tegen betaling. Daar een officiële betrekking de beloning voor het welslagen was, was het aantal liefhebbers steeds zeer groot, en terwijl deze schoone toekomst en meer nog het hooge aanzien waarin gestudeerden in China nog altijd staan, tot ambitie en ijver prikkelden. Niet meer dan één uit vijftig bracht het ten slotte zoover. Hierdoor kwam de standaard van ontwikkeling op een relatief hoog peil; verder kreeg men voor de hogere staatsambten personen van zekere bekwaamheid. Daar bovendien de klassieken een beslist moreele waarde hebben, verhoogden zij het volkskarakter. En de 49 ongelukkigen hebben temidden van hun ongeletterde omgeving zeer zeker ook een grooten invloed gehad op de vorming en het beheerschen van de openbare meening. Zoo werkten alle gevolgen van dit stelsel samen om een stabiel, vereenigd en vredig China te handhaven.

Met dit stelsel is nu gebroken. De examens zijn afgeschaft en zullen nooit meer gehouden worden. Het systeem, dat vrijwel 2000 jaar zoo bestaan heeft, is nu voor goed verlaten en modern onderwijs wordt ingevoerd. Verplicht onderricht wordt in verschillende deelen van het land beproefd en geleidelijk uitgebreid. De verstandelijke opvoeding is dus niet langer beperkt tot hen, die een leeraar konden bekostigen.

De beteekenis van deze verandering is moeilijk te overschatten; de gevolgen ervan zijn gewoon niet te overzien. Het beïnvloedt rechtstreeks het geheele volkskarakter, dus heel China. Door een gezaghebbend schrijver over China is deze hervorming de grootste en verreweg de voornaamste van allen genoemd.

Een andere zeer belangrijke verandering is de afschaffing van den opium. Alle invoer is verboden, en voor het binnenland is het volgende edict uitgevaardigd, dat ik hier weergeef:

1. Het is den landbouwers verboden nieuwe grond voor den opiumbouw te ontginnen. De nu bebouwde oppervlakte moet ieder jaar met 10 % verminderd worden, zoodat aan het einde van het tiende jaar alle opiumbouw opgehouden heeft.
2. Iedereen, die opium schuift, moet zijn naam registreeren bij de politie en een vergunning aanvragen, waarop hij na zekere intervallen telkens een bepaalde hoeveelheid opium mag koopen. Personen, ouder dan 60 jaar, mogen het gebruik op den tegenwoordigen voet voortzetten, maar iedereen onder dien leeftijd, moet zijn verbruik jaarlijks met 20 % verminderen, en na vijf jaar met schuiven ophouden. De vergunning moet jaarlijks vernieuwd worden; de daarop toegestane hoeveelheid opium wordt dan telkens met 20 % verminderd. Personen onder de 65 jaar, die na die vijf jaren toch met het rooken blijven voortgaan, zullen genoodzaakt worden een duidelijk kenteken te dragen.
3. Alle Staatsambtenaren, zelfs prinses, hertogen en onderkoningen, jonger dan 60 jaar, moeten de gewoonte binnen de 6 maanden opgeven, of hun ontslagname indienen.
4. Alle onderwijzers en studenten moeten de gewoonte binnen een jaar opgeven.
5. Alle officieren van leger en vloot moeten de gewoonte onmiddellijk opgeven.

Dan volgen voorschriften omtrent den verkoop van Opium en ten slotte:

10. Overtredingen van deze wet worden gestraft met gevangenisstraf en verbeurdverklaring van het eigendom.
12. De regeering zorgt voor de oprichting van dispensaries waar gratis medicijnen verkrijgbaar zullen zijn, die de behoefte aan opiumschiiven tegenwerken.

Deze hervorming zal wel de moeilijkste onderneming van allen blijken te zijn, maar eenmaal doorgevoerd zal zij ook een sprekend bewijs wezen voor de reusachtige veranderingen die nu in China gaande zijn. China is reeds ontwaakt uit haar duizendjarigen doemel, groote dingen zijn nu in voorbereiding en wat China ons over een 25 jaar zal laten zien is bij geen mogelijkheid te voorspellen.

Sterk trof mij in deze gesprekken, hoe iedereen zeer gunstig over het karakter der Chineezers oordeelt. Daar schijnt toch wel veel en veel meer in een Chinees te zitten, dan een oppervlakkige kennismaking doet vermoeden, en ik kreeg toen ook sterk den indruk, dat China, veel meer dan Japan, een hoofdrol zal gaan spelen in de wereldgeschiedenis. Een gevaar voor China's ontwikkeling is haar grootte, m. a. w. de groote mogelijkheid voor binnenlandsche onlusten.

Op het eerste gezicht zien de Chineezers er vies uit, met name het volk, wat vooral sterk opvalt als men pas uit Japan komt. Daar is alles netjes; de huizen zien er allen frisch uit, de menschen zijn altijd gewasschen, zelfs de armste koelie zit toch nog min of meer netjes in de kleeren. De Rikshas zijn altijd even keurig gepoetst; als zij wachten, dan zijn de mannen telkens bezig met schoonmaken. De Rikshas hier in Shanghai zijn vuil en soms ook wrak, de koelies zijn in flarden gekleed en stinken van het vuil. De aangename neusgewartwordingen die men onder het rijden krijgt, als men pal achter zoo'n kerel zit zal ik niet trachten te beschrijven. Verder loopen de koelies stijf en housterig en missen den sierlijken en snellen gang van hunne Japansche collega's dat altijd een waar plezier was om aan te zien.

Alles is vuil en vies in China. Maar onder dat vuil en dat afstootende zit een zeer goed en sympathiek karakter.

J. W. G. J.Hz.

Opmerkingen over de Week.

Als er iets is, dat veel beroering in de gemoederen heeft gebracht, dan is dat wel de Vrijdag. Een allergeslaagde onderlinge van Laga, waarin jammerlijk één nummer uitviel van wege blessures. Er was gefuif omheen als lustige pendant van veel ernstige studie in volkskracht. Een platte wagen met menschen die veel dronken.

Maar dát was de beroering niet, die kwam pas 's avonds. Brieven die wel waren verzonden, maar niet ontvangen en in één zak bleven. Senaat beleedigd, kroegbestuur beleedigd, allemaal omdat er iets niet in den vorm was, maar toch, is dat de heele quaestie? Poep, mijnheer op de kroeg. Geen officiële tafel, prijsuitdeeling in Wilhelmina's schitterende zalen.

Dit is geen feit op zich zelf, volstrekt niet, er zit méér achter en dat is juist het zure van de kwestie. Er worden de laatste tijden scheldwoorden gebruikt, „kliek” en „Lagapeeën”, (excusez du peu) die werkelijk uitdrukken, dat het er met de corpsgeest schitterend uitziet. In een studententijd zijn de menschen gewoon eenigszins sterke woorden te gebruiken, doch 't veelvuldig uitspreken van deze twee lieve woorden is zéér zeker een teeken van gespannen toestand en die is voor 't corps alleronbehagelijkst. Er is een niet-buigen aan beide kanten, er zijn twee partijen die sterk tegenover elkaar staan, terwijl de helft, ja zelfs drie kwart van 't corps daar tusschenin staat en 't alles behalve plezierig vindt.

Voor eenige jaren kon men van Delft nog spreken als van 't corps, waar wel 't minste de kasten en kliekgeest heerschte, doch nu? En zeker is 't jammer waar samenwerking noodig is.

Waarom van beide kanten dat kleine-jongensachtige standpunt, om niets of niemand te willen toegeven.

Eén ding is zeker, dat, voor wie goed opgemerkt heeft den laatsten tijd de toestand binnen 't corps véél te wenschen overlaat, dat 't wijst op teruggang naar vroegere onverkwikkelijke periodes van felle haat van partijen en

dat is jammer, hoogst jammer, waar 't eind niet van te zien is en van toegeven van één van beiden niets te bespeuren valt. Un peu le débâcle.

Roeiwedstrijd „Laga”.

Vrijdag hield de Delftsche studenten-roeivereniging „Laga” haar jaarlijkschen onderlingen wedstrijd op de Oost-singel alhier. Geroeid werd op een baan van 700 M.

De verschillende afdeelingen bestonden uit:

I. Tweeriems vaste banken, prijs uitgelooft door de baan-commissarissen, vier deelnemende ploegen.

II. Vierriems vaste banken, prijs 5 bronzen medailles, drie deelnemende ploegen.

III. Tweeriems outriggered jun., prijs 3 bronzen medailles, drie deelnemende ploegen.

IV. Vierriems outriggered jun., prijs 5 bronzen medailles, twee deelnemende ploegen.

V. Single sculling outriggered juniors, 1e prijs zilveren medaille, 2e prijs bronzen medaille, 7 deelnemers.

VI. Single sculling outriggered seniores, (kampioenschap van Laga), prijs wisselbeker, uitgelooft door oud-leden, te verdedigen door den heer Brandenburg, drie deelnemers.

VII. Tweeriems outriggered seniores, Odin-prijs, drie deelnemende ploegen.

VIII. Vierriems outriggered seniores, prijs 5 bronzen medailles, uitgelooft door den Senaat van het Delftsch Studentencorps, drie deelnemende ploegen.

IX. Achtriems outriggered gieken, twee deelnemende ploegen.

De prijzen, die 's avonds op Balkenende werden uitgereikt, werden gewonnen door:

I. A. J. Staring, W. A. Jagerink, stuurman W. Sieger, in 3,23 min.

II. L. M. van den Berg, A. E. Otken, J. W. Stol, F. J. Dijkhoorn, stuurman J. Huisman, in 2,37²/₅ min.

III. L. M. van den Berg, J. F. Dijkhoorn, stuurman J. Huisman, in 3,39.

IV. E. Boissevain, F. Croockewit, G. van den Honert, H. Tideman, stuurman J. F. Mouthaan, in 2,47⁴/₅ min.

V. E. Heijbroek in 2,48²/₅.

VI werd niet verroeid doordat de kampioen de heer W. H. Brandenburg zich bij een val zoodanig bezeerde dat hij niet kon roeien.

VII. J. H. G. van de Graaff, J. F. Mouthaan, stuurman G. Birnie, in 3,12¹/₅ min.

VIII. H. Menalda van Schouwenburg, A. E. Dinger, J. K. Tromp, E. Heijbroek, stuurman E. Boissevain, in 2,32¹/₅ min.

BOEKBESPREKING.

„Iets over de literatuur dezer dagen”; een Nutslezing door J. DE MEESTER. Prijs f 0,25. Bussum, C. A. J. VAN DISHOECK.

Al is het ook slechts *iets* over de literatuur dezer dagen, al is het kwantitatief slechts weinig, wat Johan de Meester in deze lezing mededeelt, toch is het genoeg om met hem mee te gaan voelen voor onze hedendaagsche jonge letterkunde, deed men dit niet reeds om haarzelfs wil. Is niet dit stukje, zoo tintelend van leven, zoo eenvoudig en toch zoo veelzeggend, op zichzelf alreë een staaltje van die literatuur, en een uitstekend ook?

Juist en duidelijk zijn de vergelijkingen, die de schrijver maakt tusschen literatuur en schilderkunst; typisch de door hem aangehaalde verschillen in beoordeeling der „jongeren”, der Nieuwe Gidsers, van de jaren om en bij '90 en van thans. Nu zal geen „gepatenteerd boekbeoordeelaar van het *Nieuws van den Dag*” van Van Looy's *Feesten* meer durven schrijven, dat hetzelfde werk door een Justus van Maurik, een Cremer, eenvoudiger, ja beter gedaan is!

Nu eert men Van Deyssel, Streuvels, Coenen, Aletrino en meer nog, als even zooveel knappe schrijvers, ieder een eigen genre volgend, maar allen op hun gebied kunstenaars. Twintig jaren geleden was het anders; en zijn nog eens zooveel jaren verlopen, dan zal onze literatuur van dezen tijd opgehouden hebben te zijn niet-inpopulair, maar zal zij aanspraak mogen maken op den naam populair; en dan zal in de rij van veelgelezen schrijvers ook Johan de Meester een plaats met eere innemen.

Ontvangen Boeken:

DAGBOEK VAN EEN RAMPZALIGE,
door Victoria de Brennes.

GENEESKUNDIGE LEEKEBOEKJES. VI.

Hygiëne van neus, keel en strottenhoofd,
door Dr. J. Schrijver.

Baarn, Hollandia Drukkerij.

Doelmatigheid of ondoelmatigheid in de Levende
Natuur, door Dr. J. G. Boekenoogen.

Baarn, Hollandia Drukkerij.

Het onderwijs in de Bedrijfshygiëne,
door L. Heyermans, Arts.

Rotterdam, W. L. & J. Brusse.

Verslag over den toestand der Koninklijke
Bibliotheek in het jaar 1906.

's Gravenhage, F. J. Belinfante voorh. A. D. Schinkel.

REDE, uitgesproken door den Heer E. FLESSEMAN Jr.,
voorzitter van den D. S. B., op Zaterdag 2 November
1907, ter opening van de viering van het 2e lustrum
van den D. S. B.

Mijne Heeren Oudleden, Gasten en Leden van
den Delftschen Studenten Bond:

Het zal zelden of misschien nooit voorkomen, dat een nieuw denkbeeld reeds van den aanvang af zich mag verheugen over de sympathie van de meerderheid. Voor het daartoe komt zal het in het algemeen heel wat bestrijding moeten ondervinden en ik meen in zulk een gang van zaken duidelijk drie tijdperken te zien. In het begin negatie door alle andersdenkenden; een negatie, die, wanneer het denkbeeld levensvatbaarheid blijkt te hebben, na verloop van eenigen tijd overgaat in het rechtvaardigen van die afwijkende meening door de directe tegenstanders. Dan begint eerst recht de moeilijkheid: diegenen, die het beginsel niet begrijpen of kenden of uit onverschilligheid niet willen kennen, tot partij kiezen te leiden. En eerst wanneer de groep van menschen, die er direct mee in aanraking komt, zich voor een vóór of tegen heeft uitgesproken, bestaat de mogelijkheid, dat wat eens een minderheid was een meerderheid zal kunnen worden.

Naar mijn meening heet het denkbeeld dat zij, die, om welken reden dan ook, buitengesloten waren van het bestaande verenigingsleven onder de studenten, daarom niet geheel van zoo nuttige aaneensluiting verstoken behoeften te blijven, een dergelijke bestrijding te ondergaan. En wanneer ik nu antwoord moet geven op den vraag: hoever is de D. S. B., de belichaming van dat denkbeeld, na een 10-jarig bestaan gekomen?, dan zou ik moeten zeggen, dat het mij voorkomt, dat het eerste stadium achter den rug is.

Uit verschillende uitspraken en handelingen van directe tegenstanders, en ik versta daaronder diegenen, die zich rekenschap geven van hun tegenstand, is het mij gebleken, dat zij ons goed recht ons te vereenigen erkennen. Daarmee is reeds veel gewonnen, want een dergelijke erkenning kan eerbiediging van elkanders meening tengevolge hebben; iets, wat de vereeniging van veel nut kan zijn bij de bestrijding, die zij door het voorop gesteld beginsel nog te ondervinden zal hebben.

Hoewel het mij niet wenschelijk voorkomt, dat de D. S. B. zonder strijd zijn bestaan zou voortzetten, noopt me echter de nog te verwachten strijd tot de verklaring, dat de vereeniging eerst nauwelijks de kinderschoenen ontgroeid is. Het meest doet zich gevoelen het gemis van een verleden, waarmee ik te kennen wil geven, dat we niet hebben een geschiedenis, die reeds van nut kan zijn voor de toekomst. Daartoe bestaat de D. S. B. nog niet lang genoeg; de leden gaan na afloop van hun studie zoo verspreid de praktijk in, dat ze elkaar daar slechts weinig terugvinden; het getal oudleden is nog niet groot genoeg om nu reeds dien invloed te hebben, die ze later ongetwijfeld op den bloei van den D. S. B. hebben zullen en het moeilijkst is, dat de vereeniging nog steeds voor gevallen geplaatst wordt, die nog niet, zij het dan in gewijzigden vorm, voorkwamen. Men kan dus slechts zelden bij dat verleden te rade gaan en het gevolg is, dat vaak fouten gemaakt worden, die zoo veel te zwaarder gerekend worden waar de strijd nog in zijn beginstadium is. Wel heb ik in den laatsten tijd mogen opmerken, dat onze historie ons reeds van nut wordt, maar eerst vandaag heb ik het tastbare bewijs gekregen, dat onze geschiedenis aan het begin van zijn wording staat.

Als zoodanig bewijs beschouw ik de opkomst van U, Mijne Heeren Oudleden. Inderdaad is het voor den D. S. B. om meer dan één reden een verblijvend feit, dat zooveel Uwer gevolg hebben gegeven aan de oproeping van het U bekende comité.

(Zie vervolg Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

„AU FIGARO”.
G. KIELA. KAPPER.

OUDE DELFT 160.
tegenover het „Huis van Meerten”.

SALON VOOR SCHEREN,
HAARSNIJDEN, SHAMPOING.

Levering van alle soorten Kapsels uit ieder tijdperk.
GRIMEEREN voor Tooneel en gelegenheden.

„AU BON MARCHÉ”, Oude Delft 72.
GOEDKOOPST ADRES VOOR
Heerenboorden, Manchetten,
gekleurde Overhemden, enz.
ONTVANGEN een mooie sortering
Heerendassen in de nieuwste genres.

Stereoscoopplaatjes,

uitgegeven door de Neue Photographische Gesellschaft te Berlijn, zijn in ruime keuze ad 15 cent per stuk voorradig in den

Boekhandel J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33.

MAISON HAAS, CUISINIER,

34 — Koornmarkt — 34.

Uitzending van dagelijksche **DINERS van af 50 en 60 cent**, uitsluitend bij abonnement.

DINERS van **80 cent**, bij abonnement **70 cent** en
DINERS van **f 1,—**, bij abonnement **90 cent**.

DELFTSCHE Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.
NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

VERSCHE Zeeuwsche OESTERS,

(IMPERIALES),

dagelijks versch verkrijgbaar.
Café-Restaurant „BAVARIA”.

DANSSCHOOL W. H. C. VAN DER KRAAY.

Phoenixstraat 68 A en B.

Gelegenheid voor

PRIVAAT- en INHAALLESSEN.

voor groepjes van 3 of meer personen.

5 of 6 dezer lessen zijn meestal voldoende om op een Bal behoorlijk mede te kunnen dansen. Condiënen zeer billijk. Gelegenheid voor deze lessen dagelijks. Lesuren naar verkiezing der leerlingen.

W. H. C. VAN DER KRAAY.

Voorhanden in den Boekhandel J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33, de verschillende nummers van de

Nederlandsche Handleiding voor de bezoekers van de Fransche Opera,

als: La Mascotte, Hamlet, Samson et Dalilah, Cavalleria Rusticana, Roméo et Juliette, Manon, Tannhauser, Lohengrin, L'Africaine, La Juive, Les Huguenots, Mignon, Guillaume Tell, Freischütz, Le Trouvère, Le barbier de Seville, Aïda, Violetta, Martha, Le roi d' IJs, Faust, Carmen.

Prijs per nummer f 0,25.

PRINS' Papierhandel,

Choorstraat 4, Delft.

DICTATEN-CAHIERS

van af **6 cent**.

Reclame **Dictaten-Cahier, 160 bladz. dik**, prima kwaliteit papier, met wasdoekleër omslag, ronde hoeken, per dozijn **f 2,00**.

A. J. PRINS, Choorstraat 4,

Magazijn van

SCHOOL- en TEEKENBEHOEFTEEN.

C. DYKMAN
PATISSIER, KOLK 9. CUISINIER.
Telefoon No. 10.

APPELBOLLEN,
7 ct. per stuk.
LETTERBANKET,
14^{ct.} per ons.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 7 NOVEMBER 1907. No. 6.

Uw getal is in verhouding tot het aantal, dat komen kan, goed te noemen en nu gij hier Uw vroeger studentenleven in Uw herinnering komt terugroepen, hoop ik, dat de vereeniging zij het de D. S. B., D. S. V. of Logica, die eens van Uwe sympathie en medewerking genoot, ook nu weer dien heilzamen invloed zal ondervinden, dat Uw voorbeeld aanleiding zal zijn voor de tegenwoordige leden van den D. S. B. hun kracht te wijden aan den vooruitgang van hun vereeniging hun toekomstig oud-lidmaatschap in eere te houden.

Benevens een hartelijk welkom op dezen bijeenkomst heb ik U dus als voorzitter van den D. S. B. dank te zeggen voor Uw komst en als direct gevolg moet ik mij daarbij in het bijzonder wenden tot U, mijne Heeren, die zoo gaarne het réunie-comité hebt willen vormen. Ook breng ik dank aan de velen, die hun sympathiebetuiging zonden, maar helaas door ernstige redenen verhinderd waren te komen.

Met veel genoegen begroet ik onder U velen, die hunne medewerking verleenden tot het tot stand komen van den D. S. B. en het zal niemand hier onbekend zijn, dat gij, mijnheer Visker, daaronder een bijzondere plaats inneemt. Ik kan dan ook niet nalaten van dezen plaats U den dank van de vereeniging te brengen voor wat gij deedt bij de oprichting, bij het organiseren van deze réunie en voor het met zooveel eer dragen van Uw eere-lidmaatschap van den D. S. B.

Mijne Heeren Oudleden, ik hoop dat deze dag voor U er een van aangename herinnering zal worden, zoowel heden, in het verleden als in den toekomst ten opzichte van heden.

Een woord van welkom tot U, mijne Heeren Bestuursleden van de L. S. V. Uwe vereeniging staat op denzelfden grondslag als de D. S. B. en het doet me veel genoegen U op dezen dag als vertegenwoordigers van Uwe vereeniging hier te zien. Laat mij den wensch uitspreken, dat dat veel zal bijdragen tot het versterken van de bestaande vriendschapsbanden, een wederkerige steun in het gezamenlijk strijden en, laten we hopen, tot gezamenlijk overwinnen.

Mijne Heeren Leden van den D. S. B. Waar gij het voorrecht geniet het 10-jarig bestaan als lid te kunnen meevieren, koester ik de verwachting, dat, na een goed geslaagd feest, de herinnering daaraan lang bij U levendig zal blijven. Eenmaal in de praktijk zult ge dan ook neiging gevoelen, indien dat slechts eenigszins mogelijk is, zulk een feestviering als Oud-lid mee te maken. Dan zult gij wenschen hier een krachtige vereeniging te vinden, bereid U te ontvangen, en tot verwezenlijking van dezen wensch kunt ge reeds nu veel bijdragen.

Mijne Heeren. Het is mij een bijzonder aangename taak dit feest te mogen openen. In de volste overtuiging, dat een goed slagen van buitengewoon belang is voor den vooruitgang van onze vereeniging, wil ik thans eindigen met een

„Leve de D. S. B.”

daarna werd gesproken door den Heer S. G. VISKER, w. l.,
Eere-Lid van den D. S. B.

Mijnheer de voorzitter, in naam van de Oud-leden dank ik U zeer, en in U den D. S. B. voor het hartelijk welkom, ons zooveel door U toegeroepen en voor de uitnemende ontvangst, ons in Uw kring bereid.

Mijne heeren, gij allen, die tot deze ontvangst hebt medegewerkt, houdt U ervan overtuigd, dat wij haar op hoogen prijs stellen.

Wij waardeeren daarin niet alleen de hartelijke gevoelens, die gij ons als Uwe voorgangers blijkt toe te dragen, doch bovenal zien wij daarin met vreugde de getuigenis, dat gij, nog lid zijnde, de beteekenis van den Bond in den ruimsten zin ten volle beseft, dat gij doordrongen zijt van die één groote waarheid, dat de Bond niet slechts geroepen is een band tusschen U te vormen gedurende Uw studententijd, doch een band voor het leven. O, zeker! de Bond is er voor U, niet voor ons; de Bond heeft tot roeping vriendschapsbanden tusschen U aan te kweken; U te leeren elkander niet slechts te verdragen, doch te waardeeren, en elkander tot steun te zijn in dien studententijd, van zoo ontzaggelijken invloed op Uw volgend leven, U door bevordering van den onderlingen omgang te helpen bij het verkrijgen van menschen- en wereldkennis, zoo onontbeerlijk, als gij later als mannen in de praktijk van het leven zult zijn geplaatst. Maar dan ook, mijne heeren, zult gij, als wij thans, gevoelen, dat Uw studententijd U meer gebracht heeft dan wetenschap en vakkennis, dan zult gij U met dankbare blijdschap het gemeenschapsleven in Delft herinneren en sterker nog dan thans zult gij waardeeren, wat de Bond voor U was.

Uw voorzitter heeft daareven gewezen op het gemis eener geschiedenis voor den Bond en hij had ongelijk. Wij ouderen weten het bij ervaring, hoe wij, overal verspreid, oud-leden van den Bond aantreffen, hoe gaarne wij ons dan weer terugdenken in den ouden tijd en met hoeveel waardeering wij weer ophalen van het leven, dat gij thans leidt, en dat ons nog iets anders, iets beters, naliet dan wetenschap.

Daarom ook, mijne heeren, zijn wij zoo gaarne hier weer samengekomen en ontvingen wij bewijzen van sympathie van hen, die door werkring of andere redenen verhinderd waren te komen; daarom willicht ook voelen wij ons nog zoo gaarne jong, ondanks maatschappelijke werkring en zorgen. Inderdaad, mijne heeren, dat is misschien de grootste gave, ons door het vrije gemeenschapsleven van den studententijd in het leven medegegeven. Wel te beklagen is voorzeker hij, die zich niet kan losmaken van leeftijd of positie en zich niet meer jong kan voelen bij U en met U. Doch ik verzeker het U, zij zijn zeldzaam onder ons, die gewichtigen en deftigen; ons allen hier en de overgrootste meerderheid met ons is het een genot in Uw midden te vertoeven als Uwsge-lijken.

Doch, mijne heeren, vergun mij tot slot één oogenblik van inkonsekventie, vergun mij een paar woorden tot U te richten als oudere, die de voorbereiding, de oprichting en de eerste levensjaren van den Bond heeft medegemaakt en als zoodanig uit te spreken een goeden raad en een gelukwensch. Er is, mijne heeren, een tijd geweest, dat er geruchten tot ons kwamen, die ons met zorg voor het welzijn van den Bond vervulden; geruchten, dat er zich in den Bond een streven openbaarde om strijd te voeren niet tegen fouten in eigen boezem, doch tegen overigens onmiskenbare gebreken en minderwaardige uitwassen in de studentenwereld buiten Uwen kring. Deze geruchten, ze vervulden ons met zorg, omdat wij wisten, dat zulk een streven, als het veld won, het doodvonnis van den Bond zou beteekenen. Doch, mijnheer de voorzitter, door de veelvuldige gesprekken, die ik in den laatsten tijd met U mocht voeren, weet ik, dat, al mag ook eenmaal zulk een streven hebben bestaan, tegenwoordig daarvan geen sprake is en het bondsleven wordt geleid door eene krachtige strooming van gezonde opvattingen, in het welbegrepen belang van den Bond vrij van dien strijdust. En daarmede, mijne heeren, wensch ik U van harte geluk; blijf steeds het beginsel hooghouden: allen voor allen in eigen kring; dan zal de Bond bloeien en voortgaan in toenemende mate een krachtigen invloed te oefenen op Uwe vorming tot mannen, wel toegerust tot den maatschappelijken strijd. Zoo zij het!

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

D. S. C.

ODIN.

Het bestuur der Delftsche Gymnastiek- en Schermvereeniging Odin heeft zich als volgt geconstitueerd:

W. H. A. W. van Heerdt tot Eversberg,	President.
J. de Booy,	Secretaris.
J. G. W. Sieger,	Penn. Vice-Secr.
W. H. Tromp,	Comm. Vice-Secr.
S. Tymstra,	Commissaris.

—o—

LAGA.

Het bestuur der Delftsche Studenten Roeivereeniging „Laga” heeft zich als volgt geconstitueerd:

L. E. Masthoff,	President.
J. Versfelt,	Secretaris.
K. A. Biegman,	Penningmeester.
D. P. van Lennepe,	} Commissarissen.
W. H. Brandenburg,	

—o—

WEERBAARHEID.

Het bestuur der Delftsche Studenten Weerbaarheid heeft zich als volgt geconstitueerd:

G. A. van den Bergh,	President.
J. S. van Heloma,	Secretaris.
M. B. W. des Tombes,	Vice-President.
B. F. van Nievelt,	Penningmeester.
W. M. Roessingh van Iterson,	Comm. Vice-Secr.

—o—

VRIJE STUDIE.

Dinsdag 12 November, ten 7³/₄ ure, in de Kleine Concertzaal van Stads Doelen:

Lezing door Dr. Frederik van Eeden, over zijn drama „Minnestral”.

—o—

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Takomme snjeun jirdei fen 't selskip, sadwoande om hjelwe seisen 'n swiet súpke bei de foarsitter A. D. 178 en om saun úre dikiten.

PRACTISCHE STUDIE.

Het bestuur van Practische Studie heeft candidaat gesleld:

voor Secretaris: de Heer W. P. C. Knuttel;
voor Vice-Secretaris: de Heer S. L. Huizer.

—o—

Opgericht den 4^{en} November 1907 het Delftsch Studenten Dispuutgezelschap „Brabantia”.

Tot bestuursleden zijn gekozen de heeren:

J. Ente,	President.
F. A. Begemann,	Vice-President.
B. Ledeboer,	Secretaris.
H. C. M. Vrins,	Penningmeester.

Voor het overgangs-diploma (Candidaats-examen) te Zürich slaagden de heeren:

C. Beets, van Arnhem; A. C. Couwenhoven, van Deventer;
L. v. d. Goes, van Ubbergen; Martin Schröter, van Zürich
en M. de Wit, van Utrecht.

D. S. B.

DEBATINGCLUB „LOGICA”.

Huishoudelijke Vergadering op Donderdag 14 Nov. 1907,
Zaal Kruif, Stationskoffiehuis.

Agenda:

1. Notulen.
2. Voordracht van den heer C. Simonsz.
Onderwerp: Tafereelen uit de Nederlandsche Arbeiders-
beweging van de jaren '86 en '87.
3. Bestuursvoorstellen.

De Secretaris,
J. F. L. HONING.

Handleidingen-Vereeniging.

Het Bestuur der Vereeniging tot het uitgeven van be-
knopte Handleidingen heeft candidaat gesteld, voor de:
Bouwkundige Comm. (vac. Van Loghem) de Heer W. P.
C. Knuttel;

Scheepsbouwkundige Comm. (vac. J. C. A. Schokker) de
Heer J. G. Vierhout;

Electrot. Comm. (vac. H. A. v. Baak) de Heer P. Schrikker.
(vac. C. G. Rommenholler) de Heer J. J. F. Verdonck.

Tegencandidaten vóór 12 November in te leveren.

—o—

ENQUÊTE.

Het Bestuur heeft besloten den termijn van inzending te
verlengen tot den 20sten November, daar op den oorspron-
kelijk vastgestelden datum, 1 November, van de meer dan
1000 leden slechts 21 antwoorden hadden ingezonden.

Het Bestuur meent te mogen aannemen, dat bij velen
slechts laksheid de oorzaak is van hun zwijgen en vertrouwd
dat thans nog talrijke leden hunne meeningen en wenschen
kenbaar zullen maken en zodoende samen mede te willen
werken aan de bevordering hunner eigen belangen.

Antwoorden te zenden aan den heer E. HJLMANS, secretaris,
Oude Delft 128a.

Studiebelangen.

De Centrale Commissie voor Studiebelangen heeft tot
haar President benoemd de Heer F. A. Vening Meinesz.

CORRESPONDENTIE.

Aan v. H. — Uw stuk wordt niet opgenomen wegens
te groote schoolmeesterachtigheid.

AGENDA.

DELFT.

Zaterdag 9 Nov. Het Rott. Tooneel: „De tweede vrouw”;
„Diabolo”; 8 uur.

DEN HAAG.

Vrijdag 8 Nov. Ned. Tooneel: „Anna Karenine”; 8 uur.
Dierentuin. Residentie-Tooneelgezelschap: „Vijandige
zielen”; 8 uur.

Geb. v. K. en W. Gezelschap van het Rembrandt-
theater: „Die lustige Wittwe”; 8 uur.

Zaterdag 9 Nov. Fransche Opera: „Les Huguenots”; 8 uur.
Zondag 10 Nov. Diligentia: Eerste populair concert van
het Toonkunstkwartet; 8 uur.

Geb. v. K. en W. Opvoering van „Sneeuwwitje”, door
de Ver. tooneelstukken van Amsterdam; 2 uur.

Dierentuin. Amst. Tooneelgezelschap: „Een zenuw-
achtige familie”, voorafgegaan door „Toevlucht voor
onbehuisden”; 8 uur.

Donderdag 14 Nov. Geb. v. K. en W. Italiaansche Opera:
„Salome”; 8½ uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 8 Nov. Grootte Schouwv.: „De tweede vrouw”;
„Diabolo”; 8 uur.

Harmonie. Uitvoering van Toonkunst: „Totentanz”;
7½ uur.

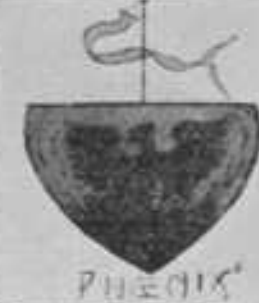
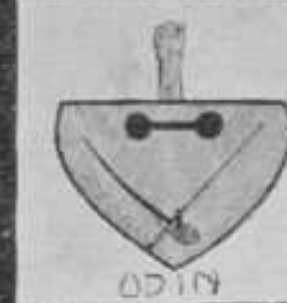

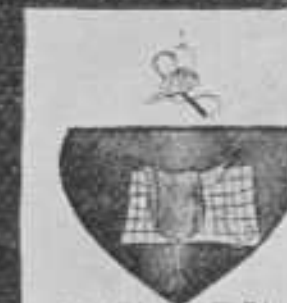

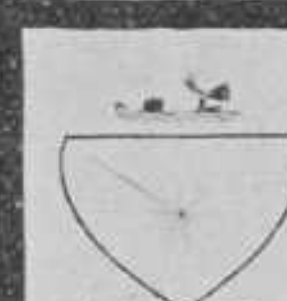

Almanak 1908.

De termijn voor inzendingen (Mengelwerk, Varia en Teekeningen)
is verlengd tot **12 November.**

De Almanak-Redactie.

ALMANAK 1908

	 APSLONGAVITABREVIS		 ARSLONGAVITABREVIS	
 PHENIX	 ODIN		 VOETBAL	 WEEKBAARHEID
 APOLLO	 URYS STUUR		 FOTOGRAFEN	 ISOU
 DEBATE	 CARNAVAL		 HOCKEY	 LAWYERS
 TOSSEVEL	 YSCUB		 LAGA	 MENEW. SUAKIA
	 ALZELS ABELT	<p>HARE TOESTAND IS GEZEGEND, KINDERS KRYGEN, DAS EEN VAK.</p> <p>MENSCHEN ZORGT DUS, DAT 'T REGENT: STUKKEN VOOR DEN ALMANAK.</p>		 DET TOVLEGT
